

Pan vedoucí

Jeden člověk (Volek) šel na vlak. Když tam přišel, jel do práce tím vlakem. A také ostatní lidé jeli vlakem do práce. Divně se na Volka dívali. Ve vlaku to svítilo jako někde v sále společenského domu.

To je zvláštní, divil se Volek. A stále nebyl v práci. Najednou pochopil, že do té práce nikdy nemusí dojet, a vše mu připadlo hrozně smutné a nesmyslné. Vystoupil v Klekákách nad Supavou a hleděl na ty mlhy. Byl pozdní podzim a nějaké dítě se mu zamotalo pod nohama a Volek si řekl, že se kmitlo, ale byla přílišná zima tam venku u nádraží, než aby se něco kmitalo, kmitá se, když je teplo, to je fyzika. Zeptal se dítěte, kam jde, a ono řeklo: „Jsem kmínový chlapeček. Ty jedeš do práce?“

Volek užasl: „Jak to víš, že tam jedu?“

Kmínový chlapeček se zeptal: „Tak co děláš tady?“

Volek se zeptal: „Ty jsi vylezl z té rostliny?“

Kmínový chlapeček řekl: „Ano, jsem Hitler.“

Volek pochopil, že je to démon, a rychle v sobě začal probouzet paměť předků, kteří byli na takové věci zvyklí.

Chvatně rozlomil náhodně sebranou větvičku a pokoušel se do ní kmínového chlapečka chytit, jako když zápas-

nicky proutkaří. Ale kmínový chlapeček se zasmál a místo úst měl velmi těžkou, rozpíjivou skvrnu, jako když teče strojní olej, a do té jako kdyby krvácel, ale ne krev, nýbrž děsivě ponurou tekutinu, která hyenovitě zpívala.

Tohle bylo těžké. Volek zřetelně věděl, kolik úrovní překročil, a snažil se získat zpět alespoň částečnou kontrolu, přičemž kmínový chlapeček jej pozoroval jako zvědavý lumpík čili tátův děs. Pes!

Volek se opřel zády o meruňku v sadu, nevěděl, jak se dostal do sadu, ale ta meruňka jej zachránila.

„Dobře,“ řekl ztěžka. „Kde mám tabulky.“

A hned měl v ruce tabulky, podle kterých mohl cosi vypočítat. „Proč tabulky?“ zeptal se hlasitě. „Vždyť máme počítače, nějaké tabulky —“

„Šlo to rychle,“ napovídal mu z kompostového dýmu chlapečkův hlas.

„Tabulky, dřevo nebo počítače nebo laser. To je jedno. Šlo to rychle, takže je skoro jedno, nač jste si zvykli a nač ne. Copak když jsi byl mladý, tak jsi věděl, co je to počítač? Ani teď to mnozí nevědí, ty tabulky jsou uloženy už staletí, počítače ne!“

Volek se chtěl bránit. „Ty jsi tu, potvoro? Běž pryč, fuj, fuj!“

„Já nejsem potvora. Já jsem kmínový chlapeček.“

Tak co teď, říkal si Volek. Nějak se musím dostat tamhle do toho baráku v té zahradě. Třeba mě nebude chytat za kalhoty nebo co. Nakonec se mu to podařilo, ale s úplně holým zadkem. Uvítal jej hodný pán, asi Valnoha.

„To jste vy, pane Valnoha?“ divil se Volek. „Vy tady něco zkoumáte?“

„Pane Volek! Já jsem čaroděj.“

„A co.“

„Pane Volek, už Kristus říkal, že se musí věřit, jinak spadne do kaluže na zahradě lampión.“

Sakra. Pomyslel si Volek.

„Vy jste mohl ty tabulky použít, ale podvědomě jste moc rozumoval, proto vás kmínový chlapeček dohonil.“

„Kde je? Je to strašidlo?“

„Ale kdepák.“

„A co čarujete. Nebo co děláte v tom směru.“

„Podívejte se z okna na zahradu.“

A tam přšelo, a přesto tam bylo hrozně moc lidí, kteří zářili barvami, ale ne obyčejnými, ale duhovými jako na oleji. A hudba tam pila.

„Vy už jste v důchodě, pane Valnoha? No že se tak ptám, jinak byste musel být v práci. A to jste měl celý život jako konička a teď se tomu věnujete. Ale zvládnete to? Nejste už nejmladší...“

„Já pomoci knih – mumlám –“

„Mám také mumlat? Ale já nevím co.“

„To nevádí. Tamhle se v klidu posaďte a sledujte, co se děje.“

A Volek se posadil do lavóru s vodou a hned si tím připomněl, že má holý zadek, ale nemohl vstát, protože pan Valnoha jej bystře sledoval a pak mu vložil do rukou hořící svíčku a že prý ať ji Volek drží a nepouští, jinak se kmínový chlapeček vztekne.

Volek tudíž pozoroval svíčku, která se trochu viklala. Ach, to viklání. Na zahradě pana Valnohy rostly tak obrovské a ohromné bolševníky, že se ničemu nedivil. Měl ale

obavu, že okenice zarostou a v pokoji bude stále větší tma a dům se promění ve včelín.

Valnoha mu to potvrdil. „Jedině tak zabráníme tomu, aby nás kmínový chlapeček dostal.“

Volek vykřikl zděšeně: „Ale vždyť jste říkal, že to strašidlo není!“

Pan Valnoha měl smutný výraz, Volek cítil, jak jej obkličuje sklíčenost. Lhal tedy? Starý pán lhal? Ale vždyť...

„Já ale musím do práce!“ vykřikl Volek.

Valnoha sebou škubnul. „Ano —“ Rychle přišel k Volkovi. „Znáte knihu Jurije Trifonova Zmizení?“

Volek pootevřel ústa. „Cože?!“

Stařec mu pevně stiskl rameno. „Ale ano, znáte. Musíte z ní předčítat. To jej úplně vytěsní.“

Ze zahrady se ozvalo neobyčejně ponuré podzemní zadunění.

„No neznám, jistěže neznám. To myslíte z paměti? No ale jak?“ smál se hystericky čerstvě okoralým koutkem úst. „Vždyť ji neznám!“

Stařec se zamračil. „Nesmysl. Všichni znají vše. Tedy vše, co je lidské. Přinejmenším. Stačí si vzpomenout. Prikazuji vám, čtěte!“

Volek spustil: „Igor jde do prvního patra k dílovedoucímu. Musí přece zachránit člověka, co je to za den bez oběda! Avdějčik nemá čas patlat se v bezvýznamných maličkostech života svých podřízených, kteří bydlí v internátě, pošle Igora za tajemnicí komsomolské organizace Valjou Kotljarovou do nástrojárny. Mají společnou organizaci, protože haly spolu sousedí, jsou pod jednou střechou, jenomže v nástrojárně je komsomolců dobrých čtyřicet,